

Arrest

nr. 94 506 van 31 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 17 maart 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 25 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 51 043 van 10 november 2010 weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 29 maart 2011 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 23 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 73 366 van 17 januari 2012 weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 13 juni 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.6. Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de derde asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K(...) A(...) J(...)

en van nationaliteit te zijn : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012 (2)

Overwegende dat

Betrokkene op 17.03.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 26.05.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 25.06.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 17.11.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 29.03.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 23.08.2011 opnieuw de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd door het CGVS; betrokkene op 26.09.2011 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de RW, waar op 19.01.2012 de beslissing van het CGVS wederom bevestigd werd; betrokkene op 13.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een brief voorlegt van de verantwoordelijke van het eiland Koyama, met vertaling naar het Frans, teneinde alsnog zijn afkomst te staven; betrokkene deze brief op 19.05.2012 zou ontvangen hebben en tevens in het bezit is van de envelop waarin dit document verzonden werd; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvragen van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat betrokkene niet aannemelijk kon maken dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, gezien de door hem neergelegde bedrieglijke verklaringen; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid voor wat betreft zijn huidige asielaanvraag ondermijnt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene ai op 10.01.2011 en 02.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten

betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. Hij betoogt tevens dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

« Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrêté royal attaqué; ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is.”

2.1.2. Artikel 1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Artikel 1, 1° van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;”.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen; 4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.”

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

2.1.4. In het door de verzoeker aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofddorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikelen *“ne s’appliquent nullement ni n’ont la vocation à s’appliquer à la requéranté”*. De verzoeker interpreteert vervolgens de -overtollige- overweging in dit arrest *“que la compétence de «tutelle» ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers »* als dat de Raad van State zou geponeerd hebben dat als een Minister/staatsecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet afgeleid worden uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden met wat er in hoofddorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een Minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

2.1.5. Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een even evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

2.1.6. *In casu* werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister *c.q.* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door I.V.L., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 52/3, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister *c.q.* de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.7. Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van de verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt tevens dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1 De verzoeker citeert de relevante wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“4.2.1.

Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

De verzoeker heeft evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen. De verzoeker is werkelijk afkomstig van Somalië. Niet alleen is de algemene veiligheidssituatie in Somalië bijzonder slecht en

onrustwekkend, ook heeft de verzoeker omwille van persoonlijke problemen zijn land van herkomst ontvlucht.

Gelet op de heersende onveiligheid is er minstens geen twijfel omtrent de noodzaak naar subsidiaire bescherming.

4.2.3.

Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over het nieuwe document van de verzoeker. Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico. Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoeker in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming.

4.2.3.1.

Dat de veiligheidssituatie in Somalië bijzonder onrustwekkend is, blijkt uit de landeninformatie die het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens de eerdere asielaanvragen van de verzoeker heeft gevoegd aan het administratieve dossier.

De onveiligheid in Somalië wordt aldus aanvaard en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van art. 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

4.2.3.2.

Tijdens de eerste en de tweede asielprocedure van de verzoeker, werd de ware afkomst en Somalische nationaliteit van de verzoeker in vraag gesteld.

Het is net de twijfel aangaande de ware afkomst en de Somalische nationaliteit die tot de negatieve beslissingen heeft geleid. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook onterecht dat met het nieuwe document van de verzoeker geen rekening dient gehouden te worden, aangezien het nieuwe document nu net de ware afkomst en de Somalische identiteit van de verzoeker bevestigt.

Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen dat het document niet in overweging kan genomen worden, aangezien het document een gesolliciteerd karakter zou hebben.

Uiteraard is het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de appreciatie ervan te voeren.

Het feit dat de verzoeker over een brief van de verantwoordelijke van het eiland Koyama kan beschikken, dat deze persoon reageert op het verzoek van de verzoeker om zijn identiteit en afkomst te bevestigen, toont de verzoekers band met Somalië aan.

Het is wei degelijk aan de Commissaris-generaal om deze documenten te appreciëren en de gegrondheid van zijn verzoek tot het bekomen van de vluchtelingenstatus en minstens de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken.

Er is bijgevolg geen afdoende motivering.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.2.4. Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en hij hierbij inhoudelijke kritiek uitbrengt tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing, doelt hij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat de verweerder niet toe een doorgedreven onderzoek ten gronde te voeren met betrekking tot aangevoerde stukken, maar sluit niet uit dat zij de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* beoordeelt. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “*ernstige aanwijzing*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. In het middel voert de verzoeker aan dat de brief geschreven door de verantwoordelijke van het eiland Koyama, een nieuw gegeven uitmaakt. De verzoeker meent dat deze brief aantoont dat hij wel degelijk afkomstig is van Somalië aangezien de verantwoordelijke van het eiland Koyama gereageerd heeft op de vraag van de verzoeker om diens identiteit en afkomst te bevestigen. Hiermee bevestigt de verzoeker in feite dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft. Waar de verzoeker meent dat deze brief zijn ware afkomst en zijn Somalische identiteit bevestigt, geeft hij enkel aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de verweerder dat deze brief wegens zijn gesolliciteerd karakter een geringe bewijswaarde heeft. De Raad merkt hierbij op dat het enkele feit dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder op zich niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. De verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verweerder om aan de genoemde brief slechts een geringe bewijswaarde toe te kennen. Gelet op de hierboven omschreven bevoegdheid van de verweerder om de bewijswaarde van de als nieuw aangebrachte elementen *prima facie* te beoordelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dient te worden besloten dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om de brief van de verantwoordelijke van het eiland Koyama, waarvan niet betwist wordt dat deze een gesolliciteerd karakter heeft, niet te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de verweerder hierdoor zijn bevoegdheid heeft overschreden.

Verzoekers betoog laat niet toe te besluiten dat de verweerder tot een onderzoek ten gronde is overgegaan. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te besluiten tot een schending van de (materiële) motiveringsplicht. Evenmin toont de verzoeker aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.5. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de tijdens de derde asielaanvraag aangebrachte elementen uitdrukkelijk is ingegaan. De verzoeker verduidelijkt overigens op geen enkele wijze met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. De verzoeker maakt niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk maakt.

2.2.6 De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan de verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. De verweerder is, zoals hoger reeds uiteengezet, geenszins bevoegd om deze status toe te kennen, deze bevoegdheid komt in eerste instantie immers enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe. De uiteenzettingen omtrent de veiligheidssituatie in Somalië, wat volgens de verzoeker dient te leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is dan ook niet dienstig. In de mate dat de verzoeker met zijn betoog de Raad zou willen verzoeken om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dient erop gewezen te worden dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet en dat hij in dit raam niet over de rechtsmacht beschikt om de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker toe te kennen.

2.2.7 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris handelde binnen de haar toegeschreven bevoegdheden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich geenszins uitgesproken over de erkenning van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker kan de schending van de artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt, dan ook niet dienstig aanvoeren.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE